

Lóránt Istvánné

Ez a kép hivatalos célból 1952-53-ban készülhetett. Már 22-23 éves komoly, dolgozó nő voltam, lehet látni rajtam. Nagyon szép bronzvörös hajam volt. Emlékszem a ruhámra és a kabátomra. Ez egy télikabát, tehát ez egy téli kép. Nem sokkal a felszabadulás után, miután befejeztem a polgárit [lásd: polgári iskola], Jenő bátyám [Tulajdonképpen a nagybátyja, apja testvére. -- A szerk.] elvitt Szombathelyre. Azt mondta, hogy meg kell erősödnöm, és valami szakmát kell tanulnom. Bementünk a hitközséghez, ahol a Jenő megkérdezte, hogy hol lehet valamit tanulni. Mondták, hogy menjen a Lili Pestre, mert elmehet a zsidó árvaházba, ahová félárva is mehetnek, és például tanulhat varrni. Joint varrodának hívták a helyet, mert a Joint tartott el minket. Bementem, de én

már a felsőruhavarrásba nem kerültem be, mert betelt, csak a fehérneműben volt hely, és akkor odamentem. Ott tanultunk varrni, és ott dolgoztunk. A Ruhaipari Tervező Vállalattól volt egy tündéri tanárnőnk, aki tanított bennünket varrni. Nagyon szerettem, nagyon jó fiatal társaság volt, és tündéri volt a tanárnőm, a jóisten áldja meg. Egy nagyon bűbájos nő volt, és annyi szeretettel vett körül minket, de szigorú is volt mellette. De mi jó gyerekek voltunk varrás szempontjából, szóval igyekeztünk azért talpra állni. Körülbelül másfél évig voltam a Joint varrodájában, amíg a tanidő tartott, s az ipartestülettől jöttek vizsgáztatni, és ott kellett előttük megvarrni egy férfiinget. Teljes ellátás volt. Ott laktunk, és akinek voltak szülei, a hétvégén hazamehetett, de nem alhattunk otthon, mert tulajdonképpen az intézet felelt értünk. Csak egy pár órára mehettünk haza, de az nekünk elég volt, mert az édesanyám úgyse tudott volna nekem enni adni, örült, hogyha neki volt valamije. Amikor végeztünk, mindenkinek megpróbáltak valahogyan segíteni. Akik nagyobbak voltak, vagy férjhez mentek, azokat lakáshoz segítették. Nekem nem kellett, mert nekem az édesanyámmal volt lakásom. A körülöttem lévő árvaházi lányok legnagyobb része később külföldre ment. A varrodában voltunk, amikor a Népruházati Szövetkezet indult az Akácfa utcában, és akkor oda elhelyezkedtünk. Mindenki máshol helyezkedhetett el, én oda kerültem, de arra nem emlékszem, hogyan. 1949-től 1954-ig dolgoztam ott, akkor átcsaltak a Kézműhöz [ruhaipari vállalat] az ismerősök. A Kézműben dolgoztam a nyugdíjazásomig. Összesen két munkahelyem volt, 35 évet töltöttem egy helyen. Negyven évet dolgoztam. Nagyon nehéz munka volt, sokat jártunk vidékre, nagy csomagokat kellett cipelni, úgyhogy az ízületeimet nemcsak az 1944-es megpróbáltatások tették tönkre a téglagyárral, ahol a nyerstéglán ültünk kilenc napig meg egyebek.